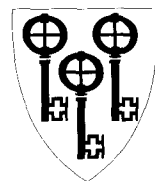

Rådmannen

GOL KOMMUNE

Barne- likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep

0030 OSLO

Arkivkode	Vår ref.	Dykkar ref.	Dato
026	11/703 - 10 - LL		26.09.2011

UTALELSE PÅ NOU 2011:14- BEDRE INTEGRERING

Integreringsprosjekt Hallingdal er initiert og eid av Regionrådet for Hallingdal. Fem av de seks kommunene deltar i prosjektet med medlemmer frå flyktningetjenesten i de respektive kommunene. En egen prosjektleder er ansatt.

Det overordna målet med prosjektet er å utvikle best mulig integreringsløsninger for Hallingdal for innvandrere med ikke vestlig bakgrunn.

Buskerud fylkeskommune støtter prosjektet med kr 1 mill.

Denne utalelsen er avgitt av integreringsprosjektet, og reflekterer nødvendigvis ikke oppfatningene til de enkelte medlemskommunene.

Ver venleg å oppgjje vår referanse ved kontakt pr. brev eller telefon.

Med helsing

Lornets Letnes
Spesialkonsulent/prosjektleder

Kopi til: Regionrådet for Hallingdal
Hallingdalskommunene
Buskerud fylkeskommune

Intern fordeling: Rådmannen, her

HALLINGDAL

NOU 2011: 14. Bedre integrering.

Uttalelse fra Integreringsprosjekt Hallingdal.

Innledning.

NOU-en er meget omfattende, og svært tidkrevende å sette seg godt inn i. Utvalget har gjort et svært grundig arbeid som vil legge føringer for integreringspolitikken i Norge for mange år fremover.

Integreringsprosjekt Hallingdal vil gi uttale på enkelte sentrale områder som prosjektet anser viktige for kommunene i Hallingdal.

Resultatlikhet.

Utvalget foreslår å utvikle strategier for å oppnå større grad av resultatlikhet i integreringsarbeidet. Målingen av resultatlikhet må etter vårt syn være på samfunnsnivå, ikke individnivå. Individuelle forutsetninger for utdanning, deltagelse i yrkeslivet og samfunnslivet må aksepteres også blant innvandrere, så som blant etnisk norske.

At ikke bare rettighetene, men også pliktene den enkelte har, er viktige faktorer for bedre integrering.

Status på integreringen.

Utvalget tar for seg statistisk materiale som viser at 70 % av innvandringen de senere årene er fra europeiske land. Den viser også at de resterende 30 % har lavere sysselsetting, vedvarende lavinntekt og fattigdom enn befolkningen for øvrig. Samfunnsøkonomisk er det nødvendig å bryte denne trenden.

Etter vårt syn er det viktig at begge disse gruppene gis tilnærmet like muligheter for å beherske norsk muntlig og skriftlig, og hvordan samfunn og arbeidsliv er bygd opp og fungerer i praksis.

Levekår.

Vi er enige i at det er nødvendig å satse sterkere på tiltak som hindrer varig fattigdom. Vi kan ikke forvente at førstegenerasjons innvandrere med ingen eller svært mangelfull grunnutdanning skal kunne tre inn i arbeidslivet etter kort botid i Norge. Denne gruppen, særlig kvinnene, vil neppe kunne tilegne seg bedre kunnskaper enn å måtte ta til takke med arbeid som ikke krever fagkompetanse. For andregenerasjons innvandrere må samfunnet stille

samme krav til disse som til andre når det gjelder deltagelse i utdanning, sivilsamfunn og arbeidsliv.

Et aspekt som vi etterlyser er arbeidslivets holdninger til å ansette personer som har gjennomgått introduksjonsprogrammet. Både kunnskapen til deres kompetanse som er tilført, og holdninger, er i mange tilfelle svært dårlig. Det kan være et hinder i integreringen, spesielt i mindre lokalsamfunn med mindre stramt arbeidsmarked.

Arbeid og sysselsetting.

Utvalget peker på en rekke faktorer som viser forskjellene i yrkesdeltagelse med hensyn til kjønn, botid i Norge og alder.

Vi er enige i at for å lukke gapet mellom innvandrere og samfunnet for øvrig er det nødvendig å iverksette langvarige tiltak med både økt bruk av aktivitetsplikt for yrkespassive og langtidsledige knyttet opp mot mottak av økonomisk bistand slik at aktivitet skal gi høyere netto stønad.

Opplæring på grunn- og videregående skoles nivå vil være essensielt for å kvalifisere for varig arbeid. Det gjelder for alle aldersgrupper, opp til en viss alder. Spesielt viktig vil det være å rekruttere kvinner og personer fra enkelte nasjonsgrupper.

Vi er også helt enig i at arbeidsinnvandrere fra Europa må få et langt bedre tilbud enn i dag når det gjelder norskopplæring og samfunnsforståelse. Denne gruppen vil etter vårt syn være den største bidragsyter til yrkeslivet i Norge i årene fremover. De må derfor kvalifiseres bedre enn i dag med målsetting om varig opphold.

Bruk av kvotering av innvandrere bør ikke lovfestes da det kan føre til omvendt diskriminering og uønskede holdninger i befolkningen.

Skal vår samfunnsmodell være bærekraftig på lang sikt, fordrer det at samfunnskontrakten mellom befolkningen og velferdsstaten ikke brytes opp. Holdningene både blant innvandrere og i befolkningen for øvrig, må ikke få lov til å utvikle seg slik at arbeid er ulønnsomt sett opp mot trygdeordningene og sosialhjelp. Arbeidsbetingende stønader kan være et godt virkemiddel til å motvirke slike holdninger.

Utdanning.

Et gjennomgående godt utdanningsløp vil være essensielt for senere yrkesvalg og deltagelse i samfunnet. Frafallet i videregående opplæring og svakere resultater på grunnskolenivå enn andre grupper, er alvorlig. En landsens grunnskole med ca 25 nasjonaliteter representert i elevmassen har svært store utfordringer med å undervise på den enkeltes nivå både når det gjelder språk, progresjon, etnisk motsetninger og forhåndskunnskaper. Skal samfunnet lykkes bedre enn i dag trengs en betydelig styrking av grunnskolen både i antall og ikke minst kvalifiserte lærere.

Vi er prinsipielt mot språktesting av alle barn under skolepliktig alder. Språkutviklingen går i rykk og napp. Testing bør derfor forbeholdes de elevene som skolen vurderer bør testes av PP-tjenesten i den enkelte kommune. Formell språkopplæring i barnehage vil kreve en helt annen organisering av barnehagene, annen kompetanse hos de ansatte og færre barn per voksen. En slik reform er neppe tilrådelig samfunnsøkonomisk sett. Det kan dessuten føre til at skille mellom barnehage og skole over tid utviskes. Det kan igjen føre til mere «skoletretthet» på lavere alderstrinn enn i dag.

Voksenopplæring og grunnleggende kvalifisering.

Vi er enige i at det foretas en helhetlig analyse av innhold og organisering av voksenopplæringstilbudet. Alfabetisering og grunnleggende kvalifisering i norsk og samfunnslære må være tilpasset kravene i næringslivet for å skaffe seg arbeid eller kvalifikasjoner for videre skolegang/studier. Grunnleggende norskopplæring for arbeidsinnvandrere er påkrevet for ikke å diskriminere innvandregrupper. Finansiering av slike tilbud bør være statens ansvar.

Bedre bruk av innvandreres medbrakte kompetanse.

Både registrering av kompetanse og norsk godkjenningspraksis bør forbedres. Det gjelder ikke minst oppmyking av regelverk og tidsbruk og kompetanse i godkjenningsinstansen.

Deltagelse i demokrati og sivilsamfunn.

Vi er enige i utvalgets betraktninger om at manglende deltagelse i politiske organ, presse, frivillige organisasjoner, idrett og kulturliv kan være en mulig årsak til segregering på lang sikt. Det å ikke høre til i et samfunn kan føre til sosial uro og kriminalitet. De forslag som legges fram synes fornuftige for å skape en bedre balanse i representativitet.

Fellesskap: Verdier og konfliktløsning.

Vi har ingen merknader til dette kapitlet.

Bokonsentrasjon av innvandrere i byområder.

Vi har ikke denne typen problemstillinger.

Forslag til tiltak.

Etter vårt syn synes tiltakene fornuftige og avbalansert mellom den enkeltes behov og samfunnets krav. Tiltaket 7a er kommentert ovenfor. Tiltaket 7b ender med en påstand om at avvikling av kontantstøtten gir økt bruk av barnehage blant innvandrerbarn. Påstanden er ikke dokumentert og kan være helt feil.

Avslutning.

Dersom alle gode tiltak skal gjennomføres, vil det bety ytterligere innsats fra kommunenes side. Det går både på flere barnehageplasser, tilpasset opplæring i grunnskole og videregående skole og utvidelse av rett og plikt til norskopplæring og bedre integreringsprogram. Innsats for deltagelse i samfunnslivet vil også kreve kvalifisert arbeidskraft.

Helt til slutt vil vi peke på at holdningene til innvandring rundt om i det ganske land i stor grad er en funksjon av den enkelte innvandrers deltagelse i samfunnet, og et medieskapt bilde som ikke alltid harmonerer. Tidlig retur av personer med endelig avslag på opphold, rask saksbehandling av søknader om opphold og familiegjenforening samt utvisning av kriminelle vil bidra til styrket tillit til at staten innvilger opphold til de som virkelig trenger det.